

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi vẫn còn nhớ như chuyện mới xảy ra hôm qua, hình ảnh của người đi cộ lúa thuê vui mừng chạy tới nhà báo tin cho ba tôi “Anh sáu ơi! Hòa bình rồi! zui quá trời!”. Đó là năm 1972 khi hiệp định Paris được ký kết. Không vui sao được sau bao nhiêu năm tiếng ‘Đại bác ru đêm, dội về thành phố’ (TCS) triền miên hết năm này qua năm khác bây giờ sẽ không còn phải nghe nữa. Sự phấn khởi của thời cuộc lúc đó được phản ánh qua thơ văn nhưng rõ nét nhất là qua những bản nhạc của những năm đó như bản “Một Mai Giã Từ Vũ Khí”. Trong bản nhạc này tác giả vẽ nên một tương lai thật đẹp khi người lính trả súng đạn để về lại với nương dâu, con trâu, luống cày. Thanh niên trai tráng sẽ không còn phải cầm súng nữa mà sẽ cầm cày, cầm bay để xây dựng một đất nước giàu mạnh, ấm no.

Nhưng đó chỉ là một giấc mơ không thành, vì hiệp định Parish là một hiệp định lừa đảo và là một cuộc ngưng bắn giả hiệu để người Mỹ rút chân ra khỏi cuộc chiến cũng như để người Cộng Sản có thời giờ chuẩn bị cho cuộc tổng tiến công dẫn tới sự sụp đổ hoàn toàn của Việt Nam Cộng Hòa vào ngày 30 tháng 4 năm 1975.

Tuy 30 tháng 4 là ngày chính thức kết thúc cuộc chiến hai mươi năm huynh đệ tương tàn, nhưng đó cũng không phải là ngày hòa bình lập lại dù tiếng súng đã ngưng. Phe thắng trận thay vì hòa hợp hòa giải như họ tuyên truyền đã âm thầm hoạch định những kế hoạch trả thù nhỏ mọn. Cuộc sống của mười bảy triệu người Miền Nam kể từ ngày đó không còn một ngày bình an. Hầu như gia đình nào cũng có người đi tù. Nếu không vì tham gia quân đội hay chính quyền của Miền Nam trước đây thì cũng bị chính quyền mới vì muốn chiếm đoạt tài sản nên tìm cách bắt giam. Rồi cuộc sống bị lật xấp ngửa mỗi ngày và xáo trộn hằng tuần. Hết làm sổ hộ khẩu đến làm chứng minh nhân dân. Hết đòi tiền đền đánh tư sản mại bản. Chính quyền mới làm cho lòng người luôn xao xuyến và bất an vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra ngày mai. Đó là thời mà cuộc sống thật bấp bênh và tương lai thì vô định.

Trong hoàn cảnh lúc đó, tôi chắc dân Miền Nam chẳng một ai còn lòng trí mà để ý đến lời chúc bình an trong phần hiệp lễ của mỗi thánh lễ mà mình tham dự. “*Thầy để lại bình an của Thầy cho các con, Thầy ban bình an của Thầy cho các con*”. Hai câu này được trích trong đoạn Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này, Chúa Nhật Phục Sinh thứ sáu năm C. Để ý đọc kỹ lại hai câu này, chúng ta sẽ thấy Chúa hứa tặng chúng ta một món quà và món quà này là sự bình an. Như thế bình an là một món quà từ trời chứ không phải của đời ban tặng.

Trong kinh thánh chữ dùng để chỉ sự bình an là shalom. Chữ này không có nghĩa là vắng bóng chiến tranh hay vắng bóng lo lắng ưu phiền, nhưng có nghĩa là tất cả những điều tốt đẹp nhất cho chúng ta. Bình an mà thế gian cung cấp cho chúng ta là bình an của trốn chạy phiền toái, bình an của từ chối đối diện với những vắn nạn của cuộc sống. Còn sự bình an mà Chúa Giêsu ban tặng là bình an của chinh phục. Không một kinh nghiệm sống nào có thể lấy nó ra khỏi chúng ta và không có buồn phiền, nguy hiểm, hay đau khổ nào có thể làm nó hao mòn được vì nó không lệ thuộc vào những hoàn cảnh bên ngoài. Như thế sự bình an mà Chúa hứa ban là sự bình an ở bên trong, sự bình an khi có Chúa cùng đồng hành với chúng ta trong cuộc sống. Sự bình an này giống như sự bình an của một đứa bé khi ở trong vòng tay mẹ, bên ngoài dù mưa gió bão bùng nó vẫn an bình say ngủ.

Cuộc sống không bao giờ vắng bóng những tranh chấp hay vắng bóng những phiền toái. Nên muốn có bình an mà Chúa hứa ban, chúng ta cần phải biết tin thác cậy trông vào Chúa và luôn mong ước sống đẹp lòng Chúa. Vì có Chúa hiện diện trong cuộc sống những tranh chấp sẽ được hóa giải, những phiền toái sẽ được giải quyết êm đẹp. Đây không phải là một lý thuyết suông nhưng là một kinh nghiệm thực tế. Thánh Phaolô đã nói lên kinh nghiệm này: “*Chúng tôi bị dồn ép tứ bề nhưng không bị đè bẹp; hoang mang nhưng không tuyệt vọng; bị ngược đãi nhưng không bị bỏ rơi, bị quật ngã nhưng không bị tiêu diệt*” (2 Cor 4:8-9). Tại sao vậy? Thưa, vì thánh Phaolô luôn có Chúa hiện diện ở cạnh bên và ngài luôn mang trong mình lời hứa bình an của Chúa.

Nên đứng trước những thách đố hay sóng gió trong đời sống gia đình, hoặc đứng trước những chọn lựa khó khăn trong cuộc sống mỗi ngày, chúng ta cần có Chúa ở với chúng ta. Nhưng muốn có Chúa ở với chúng ta, chúng ta cần phải giữ lời Chúa dạy: “*Ai yêu mến Thầy thì sẽ giữ lời Thầy, và Cha Thầy sẽ yêu mến người ấy, và Chúng Ta sẽ đến và ở trong người ấy*”. Như thế, yêu mến Chúa là tuân giữ Lời Chúa dạy, và khi tuân giữ Lời Chúa dạy thì Ba Ngôi Thiên Chúa sẽ ở với chúng ta, mà khi có Chúa ở với ta thì đời chúng ta sẽ bình an hạnh phúc. Niềm bình an hạnh phúc này sẽ không ai hay không có gì có thể làm nó mất đi được, vì lời hứa ban bình an của Chúa Giêsu là lời bảo đảm chắc chắn nhất cho những ai tin tưởng vào Ngài. Ước chi sự bình an của Chúa Giêsu luôn ngự trị trong tâm hồn chúng ta.